

Streszczenie

Niniejsza praca stanowi interdyscyplinarną próbę analizy problematyki percepcji czasu i pamięci w epoce cyfrowej. Wykorzystuje w tym celu narzędzia sztuki multimedialnej, a jej centralnym elementem i narzędziem artystycznym jest autorski tryptyk *Rejestr*, charakteryzujący się integracją sztuk wizualnych i dźwięku. Praca wpisuje się w aktualne teorie badawcze, takie jak zwrot afektywny i język nowych mediów.

Kluczowym założeniem teoretycznym jest teoria afektu, rozumiana jako przedrefleksyjne doznanie wypływające z cielesności. Afekt posłużył zarówno jako źródło natchnienia, jak i narzędzie analityczne. Centralnym tematem jest czas, rozpatrywany nie tylko jako treść, ale przede wszystkim jako doświadczenie percepcyjne. Tryptyk *Rejestr* eksperymentuje ze sposobem, w jaki twórca i odbiorca odczuwa upływ czasu. Poszczególne części tryptyku zbudowane zostały z wielokrotnie przekształcanego archiwalnego materiału fotograficznego, mając na celu wywołanie specyficznych, pobudzających doznań.

Praca kwestionuje tradycyjną, chronologiczną narrację, proponując kompozycję kolażową, która odzwierciedla sposób działania ludzkiej pamięci. Zastosowanie braku linearności i innych zabiegów artystycznych typowych dla nowych mediów ma za zadanie zaburzyć płynność percepcji czasu. Szczególną uwagę poświęcono afektywności i emocjonalnemu oddziaływaniu dzieła, dążąc do wywołania u widza określonych emocji i odczuć na poziomie wrażeń, często poza pełną kontrolą racjonalną. Środki artystyczne, takie jak kolorystyka, montaż, światło, dźwięk i efekty, pełnią rolę transponderów znaczeń i wywoływaczy afektów. Dźwięk w równym stopniu co zmieniające się obrazy kształtuje strukturę czasową i potęguje doznania wizualne, budując spójność realizacji. Synteza audio-wizualna w *Rejestrze* angażuje wielozmysłowo, oddziałując na emocje widza bezpośrednio.

Oryginalność tryptyku *Rejestr* polega na połączeniu zaawansowanej technologii z humanizmem i liryzmem, stanowiąc przewartościowanie możliwości narracji nielinearnej obrazu w kontekście czasu i percepcji. Oryginalne połączenie medium cyfrowego z głębokimi, ludzkimi doświadczeniami temporalności i afektywności, poparte ramami teoretycznymi i weryfikowane w praktyce poprzez projekcje, otwiera nowe ścieżki badawcze i twórcze w sztuce nowych mediów. Praca pokazuje, że w dobie cyfrowej sztuka wciąż może przemawiać na poziomie przedrefleksyjnym, skłaniając do refleksji nad naszym przeżywaniem złożonej rzeczywistości.